

pevnost

edice

Kočí, Hlávka,
Šusta

Tři kruté
příběhy

J. D. Kočí, J. Hlávka, R. Šusta

TŘI KRUTÉ PŘÍBĚHY

J. D. Kočí, J. Hlávka, R. Šusta

TŘI KRUTÉ PŘÍBĚHY

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © J. D. Kočí, J. Hlávka, R. Šusta, 2011

Cover © Miloš Mazal & Lukáš Tuma, 2011

Illustrations © Dan Černý, Karel Zeman, Kristýna Benediktová, 2011

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2011

ISBN 978-80-7425-085-9

PŘEDMLUVA

V této knize se, milý čtenáři, setkáš se třemi příběhy od tří různých autorů ve třech různých žánrech. Fantasy, science fiction i příběh z „reálného“ života. Všechny mají ovšem něco společného a všechny stojí za přečtení.

Prvním, čeho si jeden všimne, jsou jména autorů, s nimiž se běžně v Edici Pevnost nesetkáváme (dobrá, dobrá, o *Dračici* víme... však říkáme „běžně“). To máte tak: ti hodní chlupci byli kdysi osloveni s žádostí pro povídku do antologie, která se však bohužel nikdy nenarodila. Plody jejich píle však vyčnívaly a hlasitě, byť zatím trochu nepřirozeně, volaly po osvobození z mrtvého těla nebohé matky.

I stalo se a našel se nový, starostlivý rodič, tedy my. Zbavili jsme povídky přebytečné placenty a vidíte, mají se čiperně k světu, takže doufáme, že si s nimi budete rádi hrát!

Poněkud naturalistickou metaforou se vás snažíme také připravit na druhý jednotící rys povídek – rys, který se otiskl i do názvu naší knihy. Ty povídky jsou kruté. V mnoha ohledech zkoušejí, kam až lze dojít, jak jsme na tom s tabu a jejich prolamováním. Tato krutost je ovšem specifická a soustředí se na třetí společný rys povídek – všechny jsou silně zaměřené na fanoušky.

A tak se nám dostane pohledu na hyborský svět dlouho po Conanovi, špionážní příběh ze světa *Star Treku* a vtipného, ovšem nesentimentálního pohledu na současnou scénu fanoušků her, larpů a vůbec nejrůznějších úniků před realitou... A pokud jste na něčem z výše uvedeného vyrůstali, dejte si pozor – čtení je to výborné, ale rozhodně se vás nebude snažit pohladit po duši.

Věříme, že se vám budou tyto *Tři kruté příběhy* líbit. Ostatně: na něco podobného opravdu nenarazíte každý den!

RUDOVOUS: VÁBENÍ DRAČÍHO SRDCE

Jakub D. Kočí

– věnováno R. E. Howardovi –

I. Chlápek v kobce

„Ty hroudo zkaženého masa! Prašhubo! Tady shniješ, abys věděl, žes měl držet ten svůj otlemenej zobák!“ kopal vyschlý žalářník do svalovce přikutého palec tlustými řetězy ke kamenné zdi cely. Celá scénka působila, jako by se týden hladovějící myš ocitla tváří v tvář spoutané šlechtěné kočce.

Vězeň převyšoval svého trýznitele nejen mohutností a nadlidským osvalením. Měl pečlivě zastřižený plnovous, ze kterého čněly dlouhé, od splétání do copů vlnité kníry, pěstěnou ohnivou hřívu a vláčnou pleť udržovanou celá léta vonnými oleji a mastmi. Bylo to na první pohled patrné, ačkoli měl přes obličej dvě výrazné šmouhy od bláta, ve vlasech vcuchanou slámu a oblečený byl jen v prostinké bederní roušce. Tomuhle chlapisku by slušelo spíš ve-

let zástupům po zuby ozbrojených vojsk, ne pobývat v kovových klepetech pro ničemy.

„Pflus!“ plivl sušinka vězni do tváře, otočil se na fleku a vypadl z páchnoucí kobky.

Rudovlasý pořizek se překvapivě rychle (na to, že ho ještě před okamžikem žalářník nevybíravě seznamoval s kvalitou své obuvi) narovnal a začal pracovat na poutech. Vykrotit se nemohl, železa byla příliš těsná. Jediné co mu zbývalo, byla hrubá síla – a to nebyl problém.

Na vlhkých kamenech stropu se srážely kapky vody a padaly do několika kalužin, pomalu se vsakujících do spár mezi popraskanými dlaždicemi. To jejich monotónní bubnování už lezlo Walhelmovi, tak se svalnatý vězeň jmenoval, na nervy. Nehodlal strávit v nepohodlném a špinavém vězení dobu delší, než bylo nezbytně nutné. Poté co rozrazil okovy, které mu svíraly zápěstí, švihem o kámen čnící ze zdi, bylo jen dílem okamžiku, než si roztáhl pouta na nohou.

„Pche! A pak že se do téhle pevnosti nikdo nedostane!“ ušklíbl se. Před očima se mu promítla scénka z hlavního náměstí... Nahastrošil se jako trhan, on, Walhelm! Převrhl pár stánků, z veřejné maštale vypustil koně a nahlas se obul do Jetrikových kouzel. Ti hlupáci ho pak odvěkli přímo do hradního podzemí... Díky Jetriku, máš vážně dobře vycvičené biřice! Teď se konečně uvidí, jak dobře si střežíš Dračí srdce, ty shemitský dáble a šibale! Seberu ti ten tvůj mocný klenot a uvidíme, jestli se i nadále budeš ve své zemi těšit nezměrné úctě! Jestli budeš dál ovládat krále... Cha! Spousta dobrých důvodů, pokořit tě.

„Pche!“ odplivl si divous Walhelm.

Rámus a skřípění, jak Walhelm likvidoval pouta, přivolaly vyschlého žalářníka zpátky.

Ten trouba! Místo, aby zavolal pomoc, vlezl dovnitř a pokusil se Walhelma spráskat bičem. Blbec! Ne, že by to s bičem neuměl, to zase jo, ale nevzal do zaječích, ani když Walhelm dvakrát bezpečně uhnul s lehkostí pohybů šelmy, která v něm vyrostla díky drsnému severskému původu a letům strávených v horách rodného Vanaheimu.

Sušinka rozzuřeně vykřikl cosi nesrozumitelného a začal kolem sebe šlehat a práskat hlava nehlava.

Walhelm ani nečekal, až se unaví. Vyrval ze zdi zničené okovy a mrštil jimi přímo po žalářníkově hlavě. Bylo to až příliš snadné: hubeňour se lekl, bičem švihl pod vlastní nohy a jeho dlouhé smyčky se mu pevně omotaly kolem kolen. A tak se žalářník rázem ocitl rozplácnutý na zemi, návdavkem s řádnou modřinou na tváři po okovech a s jelitelem na stehně.

„Takže!“ klekl mu na hrudník celou svou vahou obrovitý Vaniřan. Ozval se typický zvuk lámáných žeber a žalářník těžce zaúpěl.

„Tohle,“ pokračoval nevzrušeně Walhelm, jako by si právě klekal k pikniku do trávy, „máš za ty facky!“ a přiklekl na další žebra. „A tohle za kopance!“ vstal a rozpřáhl se nohou proti bezmocně dodělávajícímu muži.

Výkop to by bravurní! Hlava bývalého žalářníka by opsala slušný oblouk, ale zadržela ji pevná vazba krčních svalů. Lebeň se roztránila a na Walhelmových sandálech ulpěla kluzká rudošedá hmota. Moc jí v puklé dutině nebylo.

„Fuj, to je hnus!“ oťel si Walhelm pozůstatky žalářníkovy inteligence o jeho pozůstatky tělesné. Potom sebral ze země povalující se zbraně. „Bič a dýka? Hm, meč to není, ale což! Určitě se tu někde bude taky nějaký povalovat,“ mumlal, když dýku znalecky těžkal a prohlížel – byla to dobrá zbraň

z několikrát kalené oceli, možná až příliš dobrá na řadového gardistu. Její čepel byla silná a leskla se do modra, jílec padl do dlaně jako ulitý a povrch měl upravený přesně tak, aby dýka při hodu nevyklouzla příliš brzy z ruky. Ne, to určitě nebyla běžná výbava – tenhle žalářník musel mít pro zbraně slabost, nebo k dýce přišel nějakou šťastnou náhodou.

Jak tak Walhelm žalářníka odhadoval, byla to spíš ta náhoda.

II. Meč

Meč se povaloval kousek dál. Konkrétně dočasně sídlil v pochvě u boku jednoho z dalších dvou strážných, na které cestou z podzemní cely Vaniřan narazil. Seděli u těžkého dubového stolu v malé místnosti za chodbou, stáčejíci se k jednotlivým kobkám, a hráli v kostky. Rozhodně se nenamáhali dávat pozor, služba byla nudná a zdlouhavá... V celách byl konečně jen jediný pomatenec, kterého před pár hodinami sebrali chlapi na tržišti, a toho si navíc podával Skrev.

Jeden z drábů si dokonce opasek s mečem bezstarostně odepnul a opřel ho o stěnu vedle židle – snad, aby se mu sedělo pohodlněji.

Walhelm by se jim snadno vyhnul (nedalo by mu to mnoho práce, vzhledem k jejich zaujetí hrou), ale meč potřeboval! A když už se tam jeden tak povaloval...

Svalovec si cimru dobře prohlédl: stůl, čtyři židle – dvě obsazené strážnými, kožešina pohozená na podlaze a vedle ní jedno lůžko.

Docela obyčejná služebna. Nic víc, nic míň. Ryšavý Vaniřan věděl úplně přesně, že pod kožešinou je poklop a skrýš v zemi, kde by mělo být pár dalších zbraní. Ale jestli se v žalářnicích nemýlil – a o tom pochyboval – místo nich

je v díře jistě zásoba alkoholu. Potvrzoval to i otevřený demižonek u nohou hráčů.

„Hej! Jak to jde?“ vystoupil vězeň z chodby a přátelsky se zazubil.

„Skreve!?! Nemáš bejt u toho... Do hajzlu!“ otočil se biřic bez meče na židli.

„Myslíš u mě?“ podal si svaloun bičem jeho meč.

Druhý ze strážců na nic nečekal, vyskočil a tasil. Teď už to ale měl být férový boj, pomineme-li Walhelmovy proporce a rychlost, protože Rudovous už také pevně svíral jílec právě nabyvšího meče. Po příliš krátké chvíli šermu a Walhelmově mohutném úderu strážný přišel o svou jednoručku i s tou jednou ručkou. Řval jako podsvinče, celou služebnu z kropil sprškou krve. Jeho tělo, kterému Walhem pomohl k věčnému odpočinku dalším mocným sekem a rozparkem na levou a pravou půlku, se skácelo do dvou stran.

Ten bez meče na smrt nečekal a vyběhl do chodby, která po krátkém rovném úseku končila schody. Zastavila ho ale Skrevova dýka v týlu... Holt pech.

Walhelm si prohlédl a potěžkal své dva nové meče. Nebyly dvakrát dobře vyvážené, oba trochu těžší na čepeli, ale na běžnou vojenskou výbavu to celkem ušlo. Příčka se při protáčení nemotala; kovář, který zbraně vyráběl, věděl přesně kde ubrat a kde naopak přidat, aby meče nebyly jen předpisově zdobné, ale i trochu praktické – Vaniřanova zkušená ruka ale okamžitě odhalila, že kováři šlo hlavně o to, aby dostal dobře zapláceno.

Těžší čepele divouse moc netrápily, aspoň si trošku zaposiluje. Opásal se meči a vyrazil dál. Skrýš pod podlahou nechal bez povšimnutí (na chlast neměl ani pomyšlení a jestli měl Skrev nějaké další zbraně, určitě by je neschovával ve

strážníci). Cestou si ale vzal dýku, kterou před chvílí půjčil spěchajícímu strážníkovi a na niž si rychle zvykal.

Schody byly dlouhé a točité. Jak stoupal výš, zatuchlý puch vězení pomalu mizel. Konečně. Walhelmovi už bylo z té těžké parodie na vzduch zle.

Nad schodištěm čekaly Vaniřana těžké, kované a samozřejmě zamčené dveře. Klíčová dírka v nich ale chyběla – nejspíš dveře odmykali jen zvenčí, při střídání stráží. Určitě existoval ještě nějaký další figl nebo nouzový signál, který chtěl použít strážník, nyní odpočívající pod schody, ale ten Walhelm neznal. Pokrčil rameny; nemyslel si, že by ho zrovna zavřené dveře mohly zastavit a už vůbec se mu nechtělo přemýšlet, jak je otevírají biřici v nouzi. Znal rychlejší řešení.

Za dveřmi bylo ticho, slyšet byly jen slabé kroky přicházející odněkud z dálky. To znamenalo, že bude mít Walhelm minimálně výhodu překvapení!

Divous se divoce usmál: rád své protivníky překvapoval.

III. Nevítaný host

Panty nevydržely ani první Walhelmův náraz. A to se rozbíhal do schodů! I když palácový architekt asi nepočítal s tím, že se z kobek bude násilím dostávat člověk konstituce nosorožce. Dveře prolétly na druhou stranu široké chodby. Jako mouchu tam rozplácly jakéhosi mrcasu v hábitu, který zřejmě procházel kolem. Fajn. Vzezřením to byl jistě nějaký bezbožný nekromant jako jeho pán. Na bradě pět, šest dlouhých chlupů, jinak hlavu holou jako prdýlku nemluvněte a potetovanou nějakými nesmysly; původně sytě modrý hábit pomalu nasakoval krví, která ho přibarvovala do temně fialova.

Pro Vaniřana tu zase zbyla jen dvoučlenná hlídka. Hm. Rozhodl se nechat jednoho utéct, protože jinak by se snad unudil k smrti – předpokládal ale, že unudit nepřítel není Jetrikův hlavní obranný plán, takže byl docela zvědavý, s čím se jeho „hostitel“ vytáhne.

Když kopancem poslal čerstvě prošpikovaného drába dolů do vězení, zarachotilo to. Walhelm přeběhl rychle chodbou k malému výklenku. Chvíli se tam skrýval, ale očekávaný povyk, halasení a dusot nikde. Že by zdrhlý strážný strachy dezertoval? Vaniřan byl už vážně naštvaný. Vystoupil ze svého úkrytu a rozhlédl se. Chodba byla tichá a liduprázdná. No, to snad ne!

Naštěstí Rudovousovi jeho přirozená ostražitost našeptávala, že v chodbě kousek dál čeká nějaká zrada. Vydal se sverepě k ní. Přešel do středu chodby, kde se cítil bezpečněji než u neznámých zdí, a postupoval dál směrem, kam utíkal strážný.

Na Walhelmův vkus to tu až příliš smrdělo magií.

IV. Pic kozu do vazu!

Jak Walhelm směle krácel chodbou, najednou už nekrácel. Zaslechl nad sebou slabé zasvištění, ale než se stihl ohlédnout, natož švihnout mečem...

ŘACH!

A byl bez sebe; sklátil se na studenou dlažbu; jak dlouhý, tak široký. Ani si nevšiml, jaká Jetrikova všivárna ho omráčila.

V. „Spáči, vzbud' se!“

Vaniřan procitl rychle. Žádné pomalé přicházení k sobě, bloudění po vlnitých schodech dřímoty. Ne, nic takového.

Prostě teď! A byl vzhůru. Oči ale zatím neotvíral. Kdosi ho pleskal po obličeji, aby se probral, díky čemuž zjistil, že teď leží připoutaný daleko pevněji než prve v žaláři. Jinak by měl ten troufalec už přeraženou, ne-li utrženou ruku; v tomhle stavu se ho akorát, pokusil kousnout.

Ozval se dívčí výkřik.

Walhelm hryzнул naprázdno, přesto svou oběť pořádně vyděsil. Byla to sotva sedmnáctiletá černá Amazoňanka, která teď třestila oči na svou pravou dlaň, co jen tak tak unikla Vaniřanovým zubům.

Vzápětí divous inkasoval novou facku. Podstatně silnější! Tentokrát od chlapíka podobných rozměrů, jako byly jeho vlastní. Černovlasý rozložitý kolos se nad ním sklonil, až Walhelm zřetelně ucítil, že si nejvýše před půl hodinou dával česnečku.

„Jak s tebou Jetrik skončí, tak si tě podám, skrčku!“ sykl smradoch, potom vzal polekanou Amazoňanku do náruče a zmizel Vaniřanovi z dohledu.

Ve Walhelmovi vřela krev. „Už jako kluk jsem dokázal pobít deset takových, jako seš ty!“ křikl, ale nebyl schopný se pohnout, ačkoli se cítil v báječné kondici pro zabíjení černovlasých pitomců. „Zatraceně!“

Jediné, s čím mohl Vaniřan hýbat, byla hlava. Toho také hned využil a začal si své nové vězení prohlížet...

Ležel v morbidně zdobené místnosti plné soch lidí – hodně podivných soch. Každý sochou zobrazený člověk, jako by prožíval nesmírnou křeč. Byly tu obrovská zaklenutá okna, ověšená závěsy ze svázaných kůstek. Vše zastřešoval černý strop, hluboký jako obloha za jasné noci – dokonce jím problikávaly soustavy planet a hvězd. Celé té hrůzostrašné nádheře vévodil trůn na vyvýšeném průčelí, který byl sám

o sobě děsivý až až. Jeho vyřezávané, slonovinou vykládané černé dřevo se šklebilo v tisíci děsuplných grimasách všemožných pekelných stvůr.

Walhelma napadlo, že to asi nebude Jetrikův uvítací sál. Ne, byl si jistý, že se ocitl v samotném srdci mágovy pevnosti. V místě, kam se chtěl celou dobu dostat, i když v docela jiné pozici...

VI. Jetrik

Po nějaké chvíli se před Walhelmem objevil sám Jetrik. Vstoupil postranními dveřmi, zdobenými stejně nevzhlednou řezbou, jakou byl okrášlen trůn. V obličejí vypadal spíše jako přestárlý Stygijec než Shemita – výrazné štíhlé rysy, tmavší pleť a dlouhá brada, ještě znásobená prokvetlým špičatým vousem. Vlasy spletené za zády do dlouhého copu a skrz nosní přepážku probodnutou ostrou ptačí kost, jakou mívají amazonští šamani, stejnou, jakou nosil i šaman, kterého Walhelm zanechal na vyviklané stoličce. Z černých očí planulo Jetrikovi vzrušení. Oblečen byl stejně jako Walhelm jen v bederní roušce, ale jeho tělo bylo jen svrasklou a scvrklou napodobeninou Vaniřanova bohatého svalstva.

Jeden z jeho dvou nohsledů nesl sváteční dlouhé roucho, které by ale padlo spíš Walhelmovi než jejich pánu. Druhý vedl na řemínku malou opičku makaka.

„Slyšel jsem,“ přistoupil Jetrik k Walhelmovi, zatímco jeho dva služebníci začali k Vaniřanovu podivnému loži přisouvat různé stoly a stojany, kterých si Walhelm dříve nemohl všimnout, protože je měl umístěné za hlavou, „že jsi pěkně divoký. To je dobře, to je moc dobře...“

„Jestli se chceš přesvědčit, tak mi povol pouta!“ vyštěkl severan.

„Pchá! Máš mě za blázna? Ne že bych se tě bál, ale k obřadu potřebuji, abys sebou nemrskal.“

„K obřadu!?“ pokusil se vytrhnout Walhelm, ale marně, „počkej, až se uvolním! Na mě tyhle kouzelnický čachry machry neplatí!“

„Ani bych neřekl,“ podotkl trochu pobaveně Jetrik, „vidíš snad nějaké provazy, siláku?“ Pohnul ukazovákem a Vanířan se jako na povel posadil. Byl docela volný, ale přesto se nemohl pohnout.

„Cos to se mnou provedl, u Mitry!“

Jetrik nevybíravě spustil prst a Walhelm sebou praštil zpět na stůl. Teď už nemohl pohnout ani hlavou.

„Nejsi zrovna v pozici, aby sis mohl vyskakovat,“ mínil Jetrik, když k němu přistoupili sloužící a uklonili se.

„Výborně!“ přehlédli připravený obřad Jetrik. V rozích stolu, na kterém ležel Walhelm, planuly ohně v mísách – každý měl jinou barvu; podél stolu byly stojany s podivně uspořádanými skly, namířenými na svalnatou severanovu hruď a menší stůl s jediným lesklým nožem; za hlavou měl Vanířan naporcovanou opičku (služebníci jistě podobnou věc nedělali poprvé, protože makak při tom nevydal ani hlásek); u nohou stál zdobný stojan, mezi jehož šesti jantarovými hroty byl usazen obrovský, jinak ale docela obyčejný bílý křemen ve tvaru srdce.

„Teď jděte,“ rozkázal Jetrik a sloužící ho mlčky uposlechli.

VII. Smrt má mnoho podob

Walhelmovi bylo jasné, že nadávkami a výhrůžkami nic nezmůže. Napjal všechny své svaly – jestli tohle měl být poslední okamžik jeho života, tak si ho chtěl užít! A rozhodně se nehodlal podvolit tak snadno...

Jetrik zatím vzal nůž a hrotem vyřezal na Vaniřanovu hrud' nějaké znaky.

„Ani netušíš, jaké cti se ti dostalo. Tak už se nebraň! Prodloužíš zase o pár desítek let můj věčný život,“ usmál se mág, když nápisy dokončil.

„Dík, ale radši bych umřel v bitevní vřavě,“ poznamenal sarkasticky Walhelm.

„Smrt má mnoho podob, Walhelme.“

Do téhle chvíle seveřan doufal, že je tu inkognito. Mělo mu být jasné, že ho Jetrik pozná. „Takže víš, kdo jsem. Dobře, potom mě odpoutej, padni na kolena a pros o milost, ty hade. Dopřeju ti rychlou smrt.“

Jetrik se upřímně rozesmál: „Bojovník až do konce! To se mi líbí, vybral jsem si dobře...“

„Jak vybral?“

„Lákal jsem tě už léta, tak jako bažina volá a vábí sebevrahy. Jen se podívej na Dračí srdce – obyčejný křemen... Stačilo ho jen opříst legendou a největší ze všech zlodějů nemohl mít klidné spaní! Je ale pravda, že pro mě má ten kámen teď nezměrnou cenu – část myslí, kterou jsi k němu upíral, je teď hluboko zakořeněná do jeho útroh a jen díky ní budu moc vykonat tento rituál.“

Jetrik vzal křemen z jeho podstavce a za odřikávání formule ve starobylém jazyce, který Walhelm jaktěživ neslyšel, ho položil na Vaniřanovu zkrvavenou hrud'. Kámen do sebe začal vtahovat seveřanovu srážející se krev a Walhelm cítil, jak slábne, ač se tomu bránil, jak nejlépe dovedl.

Jetrik potom vzal znovu nůž a vyryl na svoji hrud' stejné nápisy, jako prve na Walhelmovu. Vlastně tím jen zvýraznil léty zhojené jizvy z dávno vykonaného rituálu.

Potom nůž odložil a vztáhl ruce ku stropu – hvězdokupy se na jeho povel shromáždily nad stolem. Jejich spojená záře, znásobená planoucími ohni, se začala odrážet od skel ve stojanech a od nich zase k nasakujícímu kameni. Ten teď začal sám vydávat slabé načervenalé světlo.

Walhelm se uvnitř vzpínal a trhal neviditelné řetězy, ale navenek nebylo znát zhola nic. Jeho krev mizela v křemenu a s ní i jeho vzpouzející se mysl.

Jetrik sám přisunul ten nejpodivnější a zároveň největší stojan s řemeny a úvazy sahajícími nad Vaniřana a po krátkých schůdcích na něj vystoupil, načež se zavěsil tak, aby byl ve stejné poloze jako ležící seveřan a krvácející hrudi se dotýkal Dračího srdce z druhé strany.

Vyřknul poslední slova rituálu a zavřel oči.

Kámen začal nasakovat i Jetrikovu černou krev a jeho záře se stupňovala. Zvenčí to vypadalo, jako by se spolu Walhelmova a Jetrikova krev uvnitř křemene rvaly a přelévaly jedna ve druhou. Rudé a černé mraky plné odlesků světla propukaly v nelítostnou bouři mezi dvěma bezvládně čekajícími těly.

VIII. Kam vede ta cesta?

Walhelm stanul na pokraji cesty a za ním byla zdánlivě skleněná zeď, skrze kterou viděl své bezmocně ležící obrovské tělo. Ocítl se v podivném mezisvětě na hranici smrti, kterou vnímal a cítil z každého cípu písčité planiny rozléhající se všude okolo cesty před ním.

Byl si ale jistý, že smrt ještě nepřišla. Ne, na to byl Jetrik příliš užvaněný. Chtěl jeho tělo, jeho sílu a roky, které měl mít před sebou. Co ho ale čekalo tady, netušil. U nohou mu ležela celá jeho výbava – kroužkovka a zlatem tepa-

né pláty se stříbrným býkem, rohatá přilbice a dokonalý obouručák.

To bylo na Jetrika až příliš vřelé uvítání. Potom si ale uvědomil, že to bylo to poslední, na co myslel, než ztratil tam na stole vědomí. Poslal si tohle všechno snad do kamene sám? Anebo snad šaman splnil svůj slib?

Pokrčil rameny, ať už to byl Jetrikův dar na uvítanou, šamanův splněný slib, nebo jeho vlastní zoufalé přání, byl by hlupák, kdyby ho nepřijal. Začal se pracně oblékat; bez pomocníků to nebylo zrovna snadné, ale nakonec se ustrojil. A leželo tu ještě něco: k pasu si připnul dýku, ke které přišel teprve nedávno.

Na pokraji cesty stanul válečník a pirát! Rudovous! Muž širokých plecí, který prošel nejednou bitevní vřavou a pobil nespočet nepřátel. Hustá červená hříva mu splývala zpod helmice na ramena a dokonale ladila s barvou jeho zbroje. Mohutný býk na hrudním plátu jakoby ryl kopyty a volal po krvi. Pirát pozdvihl těžký meč a vydal se odhodlaně kupředu.

Mohl jen hádat, kdo stanul na druhém konci cesty...

IX. Jetrik

Z kaluže černé krve, líně se přelévající po cestě, se zrodil tvor starší než svět sám. Ani v *Nemedijských kronikách* se nevypráví o stvůrách, které vládly zemi na úsvitu jejich dějin a snad ještě před jejím stvořením někde v jiném, lidem docela neznámém světě. Vzpomínky na ně zůstaly už jen v pověstech a bájích, které piktské stařeny vypráví svým vnoučatům před spaním. Občas se některá z legend o strašlivých černých dracích dostane i přes hranice civilizovaného světa.

Jetrik byl vrozenou podobou vši té bájně majestátnosti. Lesklé šupinaté tělo se kroutilo s hadí elegancí; měl hřbet a hlavu lemovanou rohy ostrými jako čepele; blanitá křídla, která by mu mohl závidět sám ďábel; spáry s dlouhými zahnutými drápy v sobě krotily sílu dvacetkrát zvětšených kovářských kleští.

Ubohá schránka, ve které přežíval ve světě lidí jeho duch, musela být pro draka neskutečně potupnou. A ještě potupnější byl fakt, že se do další bude muset vrátit... Tentokrát se mu ale po dlouhé době naskytlo tělo, které oblékne celkem rád. Vždyť jeho sok se stal již za svého života legendou.

Odfkl si a vznesl se vysoko nad cestu, aby se podíval, jak se na boj připravil jeho soupeř – byla to jediná část rituálu, kterou nemohl plně ovládnout a znepokojující na ní bylo to, že si jeho budoucí šaty s sebou mohly vzít cokoli, na co jen pomyslely...

Většinou to však byly jejich ženy a konkubíny, což nakonec končivalo příjemným rozptýlením, takže draka hodně překvapilo, ale vlastně i svým způsobem potěšilo, když před ním Walhelm stanul v nablýskané plné zbroji.

X. Ostrov

Starý šaman dřímал pod palmou. Byl namol. Vzpomínky se mu vracely jako děsivý sen...

Bok obrovské lodi vplouval do jeho mysli a drtil mu kosti. Byl přivázaný ke skále útesu jen kousek nad mořem a čekal, až si pro jeho zkroušenou starou duši přijde příliv. Utonutí však předešla ukrutná pomsta lodivodova.

Měl pech, zbavit se ho nechtěl jen jeho kmen. Sémě nenávisti zasel i do srdce piráta, který ho dřív považoval za přítele – za všechno mohl jeden nesplněný slib.

„Jááááh!“ křičel a řval pod nápořem dřevěné masy. Do jeho bolesti zněl jako výsměch křik racků.

Křičel a řval a najednou byl vzhůru. Pálenka z kokosového mléka mu stékala po prstech. Převrhnutá hliněná nádoba byla už prázdná – mok zapomnění se vsákl do písku romantické pláže na břehu azurově modrého moře.

Šaman se vztekle zdvihl a odpořácel do zeleného přímí lesa.

Ponurá chýška z lehkých kmínků a obrovských listů banánovníků byla přilepená ke skalnímu výčnělku. Šaman si v ní jen tak dřepł na zem a chvíli civěl ven. Měl tu pěkný výhled skoro po celém ostrově; nebył velký, ale pro jednoho opuštěného šamana až až.

Na severu byly holé skály – u paty jedné z nich měl svůj dům. Ve středu ostrova rostł hustý les palem a dracén, kterému vévodil mohutný dračí strom. Jih zdobily dva zálivy s písčnými plážemi, které propůjčovaly ostrovu vzhled vytrženého zubu. Však mu také Walhelm říkal Vyviklaná stolička.

Pch, Walhelm... Šaman neměl vzpomínku na svého zachránce rád. Hlavně pro slib, který Rudovousovi dal: „Až ti dojde pálenka, splatíš mi svůj dluh.“

Ta chvíle se nezadržitelně blížila.

Šaman zalezł do jeskyně, na jejíž ústa jeho obydlí navazovalo. Tady, v největším chladu, mu Walhelm zanechal bednu chlastu. Byla v ní poslední hliněná láhev... Vychutnával si poslední dávky své drogy. Hřejivá tekutina se mu rozlévala celým tělem a on pomalu upadal do stavu příjemného nevědomí. Snažil se tentokrát navodit si lepší sen, ale nezdařilo se...

Seděl ve své chýši a na podlaze před ním ležel náčelníkův syn. Kroutil se v horečce a on se snažil zlé demony zahnat.

Vykuřoval je, děsil bubny, na chlapcovo tělíčko přikládal chladivé listy, otíral ho vodou... Nic ale nepomáhalo. Poslední náčelníkův syn mu umřel před očima – teď byla řada na něm.

Báli se ho, tak na něj políčili past. Sesypali se na něj jako kobyly, celý kmen. Strhali z něj náramky i přívěsky, opálili jeho tetování a přivázali ho na útes, kde měl pojit pod náporom vln – umlátit se o skálu, utopit.

Dřív, než se tak ale stalo, připlula obrovská loď a bokem ho začala drtit...

„Neéé!“ šaman se z nedobrého snu probal – mučil ho po každé, když zaklímal. Takhle to ale nebylo, Walhelme, zachránils mě, vytáhl z té šlamastiky a dovezl na tenhle ostrov, abych se tu uchlastal k smrti... „A za to čekáš můj vděk?!“

Chvíli koukal do stropu.

„Dobře, křivdím ti,“ řekl, vstal a začal se chystat. Zabalil si buben, několik nádob, luk na rozdělání ohně a kůstky spojené provázkem v chřestítko. Když měl všechno připravené, ještě jednou zašel do jeskyně, nabral tu červenou hlínu a pro jistotu ještě jednou otevřel bednu. Byla prázdná. „Hm...“

Vyrazil k dračímu stromu. Cestou sbíral bobule, semena a květy, ukládal je pečlivě podle barev do různých nádob, žluté alamandy a opuncie, bílé a modré povíjnice... Stavil se také u pramene, aby si nabral vodu.

Po chvíli stanul u kořenů mohutné dracény. Složil věci, přichystal několik ohnišť, pak se opřel zády o kmen a čekal, než se slunce schová za večerní peň – tak pojmenoval osamělou pinii na úbočí nejzápadnější skály.

Malování – malování bylo důležité. Rozdělal jeden oheň a dřív, než se docela setmělo, rozdělal hlinku vodou a potřel si jí hrud'. Rozmačkal různobarevné bobule a namaloval si